

Náš Život

Velikonoce 2014
č. 20

Farní společenství Jablonce n.J., Rokytnice n.J., Poniklé, Harrachova

Tři králové

Roznesli jsme světlo a požehnání do domů

Rozhovor

Marie Tkadlecová

Lékaři bez hranic

Ordinují tam, kde je to opravdu potřeba

Salesiánky

Seznamte se s nimi v rozhovoru a ve svědectví z internátu

Svěťice dneška

Chiara Luce Badano

Tomáš Halík

Laureát Templetonovy ceny

Společo

Navštívil nás vikariátní kaplan

Vážení čtenáři!

"Právě se Vám do rukou dostává 1. číslo časopisu Náš Život!" Přesně touto větou začínal redaktor Miloš Holubec úvodní vydání občasníku v říjnu r. 2007. Nyní držíte v rukou již krásné jubilejní 20. číslo, které v sobě nese spoustu důkazů o vytrvalosti.

Ráda bych připomněla, že rozhodně nechceme, aby časopis byl jen redakční záležitostí, ale opravdu Náš. Připomeňme si, že vznikl na podnět Vás, čtenářů. Proto se na Vás obracím, abyste nečekali na oslovení z redakce a věřili si, že každý může ostatním něco přinést a obohatit je. A věřím, že i právě VY! ☺

Nezapomínejte, že kontaktovat lidi na dálku je o dost složitější než osobně, proto zvláště Vás z mimoredakčních měst prosím o iniciativu. Připomínám, že stále je možnost zasílat dotazy pro teology, posílat drobné příspěvky o tom, co se Vám přihodilo, co jste kde viděli a stále je k dispozici i zeď veřejných díky a připomínek.

V následujících dnech se v kostelích objeví dotazník týkající se obsahu časopisu. Budeme rádi, když se vyjádříte a umožníte nám zjistit potřeby a přání čtenářů.

Doufáme, že časopis dělá radost a obohacuje Náš farní život. Moc mě vždy potěší, když vidím, jak si lidé sdělují, že už vyšlo nové číslo a berou ho zvědavě do rukou.

Děkuji za pochopení a za současnou i budoucí spolupráci.

Na závěr Vám všem přeji naplno prožitou dobu Velikonoční a radost ze Vzkříšení!

Za redakci časopisu Náš život

Veronika Palmová

Velikonoční bohoslužby

Velikonoční pořad bohoslužeb

Květná neděle

Rokytnice/Jiz.	sobota 18:00
Jablonec/Jiz.	neděle 8:30
Poniklá	neděle 10:30
Harrachov	neděle 15:00

Pondělí Svatého týdne

Harrachov	18:00
-----------	-------

Úterý Svatého týdne

Rokytnice/Jiz.	18:00
----------------	-------

Středa Svatého týdne

Poniklá	18:00
---------	-------

Čtvrtek Svatého týdne

Jablonec/Jiz.	19:00
Rokytnice/Jiz.	20:00

Pátek Svatého týdne

Rokytnice - křížová cesta	10:30
Jablonec - páteční obřady	14:30
Rokytnice - páteční obřady	15:00

Sobota Svatého týdne

Vigilie Vzkříšení Ježíše Krista

Rokytnice/Jiz.	sobota 20:00
Jablonec/Jiz.	neděle 5:00

Neděle Vzkříšení Ježíše Krista

Rokytnice/Jiz.	11:00
----------------	-------

Velikonoční pondělí

Rokytnice/Jiz.	10:00
----------------	-------

V ostatních dnech je obvyklý pořad bohoslužeb

Duchovní zamyšlení

Milí Boží přátelé,

kráčíme postním obdobím ke Slavnosti Vzkříšení Ježíše Krista. Víme, že nám tato slavnost připomíná hranici mezi časem a věčností – chceme-li, mezi životem v čase a životem ve věčnosti. Zároveň je to také odvaha překročit hranici rozumu a zkušenosti a vykročit na cestu moudrosti Boží a svěřením se Bohu. Že to chce odvahu, víme všichni velmi dobře. Že se mnohým z nás nechce je realitou našeho života. Přesto se o Velikonocích máme naučit jít nejdříve za Kristem, pak mu být po boku – třeba i pod křížem, a nakonec kráčet před ním, až nás před nanebevstoupením pošle před sebou do celého světa hlásat evangelium všemu stvoření (Mk. 16.15).

Kéž se tedy setkáváme s Bohem tak, jak se jemu líbí a nám prospívá, aby nemusel kárat naši nevěru a tvrdost našich srdcí a to i po vzkříšení (Mk16.14) a v našem věku.

S přáním osobní odvahy do nového života po boku člověka i Boha. S Božím požehnáním pro každého, ve kterém má Bůh zalíbení.

P. Ivo

Z církve

Dopis od P. Jiřího Šlégra

Do každé farnosti byl zaslán děkovný dopis od národního ředitele Papežských misijních děl P. Šlégra, která podporují misie papeže Františka.

Naše dary pomohly šířit radost v osmi zemích, jako je Zambie, Uganda, Keňa, Bangladéš, Srí Lanka, Papua-Nová Guinea, Surinam a Guyana. Systematická pomoc byla poskytnuta 67 519 chudým dětem a přibližně 300 seminaristům. Postavilo či opravilo se 11 kostelů a 20 klášterů, far a center pro nemocné a seni-

ory. Naše farnosti za půl roku přispěly celkovou částkou 31 510 Kč. Děkujeme za Vaše dary a těšíme se, že se i nadále zapojíme do sbírek na podporu dobré činnosti, neboť jak řekl papež František: *"Dobro vždy tihne k tomu, aby se sdílelo. Zatímco sdílíme dobro, ono zapouští kořeny a rozvíjí se."*

redakce (zkráceno)

Oznámení

"Toto je smlouva, kterou s nimi uzavřu po oněch dnech, praví Pán; dám své zákony do jejich srdce a vepíšu jim je do mysli."

(Židům 10,16)

S radostí Vám oznamujeme, že si slíbíme lásku, úctu a věrnost dne 31. května 2014 ve 12 hodin v kostele sv. Michaela, archanděla v Rokytnici n. Jiz.

Potěší nás, když nás podpoříte svojí přítomností či modlitbou.

Děkujeme, Pavla Doubková a Martin Kříž

Tříkrálová sbírka v našich farnostech

Už se v našich farnostech stalo milou tradicí, na kterou mnozí lidé čekají a těší se na ni, že v období kolem 6. ledna navštíví skupinky koledníků jejich příbytky. Letošní tříkrálová sbírka proběhla u nás již posedmé. A k čemu vybrané peníze poslouží? Výtěžek sbírky je každoročně určen na pomoc nemocným, handicapovaným, seniorům, matkám s dětmi v tísní a dalším potřebným především v regionech, kde se sbírka koná. Jen namátkou jmenuji materiální vybavení hospiců, mateřských center, pečovatelských služeb, občanských poradén, dále jdou peníze na nákup zdravotního materiálu, pomůcek pro handicapované, příspěvky na chod různých sociálních zařízení apod. Část výnosu jde každoročně také na humanitární pomoc do zahraničí.

Celkově se na území České republiky při letošní tříkrálové sbírce vybralo 81 788 907 Kč, což je vůbec nejvyšší výnos v její dosaavadní historii. Jen pro porovnání, loni se vybralo 75 997 019 Kč a v roce 2001, kdy se konala první celorepubliková sbírka, činil výsledek 31 925 317 Kč. Podrobnější informace o výsledcích i konkrétním směřování pomoci si můžete přečíst na www.trikralovasbirka.cz.

Poděkování si zaslouží všichni koledníci, kteří věnovali svůj volný čas a pohodlí pro pomoc druhým, stejně tak i jejich doprovod a všichni štedří lidé dobré vůle, kterých, jak je z výsledků patrné, je v našich obcích opravdu hodně. Děkujeme!

Eva Holubcová

Jak se letos "kralovalo"?

Letošní zima byla na Tři krále dost mírná, a tak se nám dobře "kralovalo". Protože nebyl skoro žádný sníh, bylo to pro nás koledníky

mnohem lehčí, než jiné zimy, kdy je u nás v lednu většinou přes metr sněhu.

Nejvíce se mi líbí, když mají lidi opravdu radost, že jsme jim přišli popřát do nového roku.

Často nás už čekají ve dveřích s příspěvkem a někdy i nějakým pochoštěním.

Také tento rok jsme vybrali v Tříkrálové sbírce dost peněz a to mi dělá radost, protože tím pomáháme spoustě lidí, kteří to potřebují.

Jednoho ze Tří králů chci dělat každý rok, protože tím děláme dobrý skutek a někteří lidé z toho mají opravdovou radost.

Maya Šmídová

Tříkrálové zamyšlení

V předvečer svátku Tří králů 5. ledna jsme v Rokynnici roznášeli požehnání do domů s koldou, kterou si děti nacvičily a u každých dveří poctivě zazpívaly. Škoda jen, že jsme děti „nesehnali“ více, neboť jsme nestihli obejít všechny domy, které jsme chtěli navštívit. Počasí nám také nepřálo, spustil se silný déšť, takže jsme byli za chvíli úplně mokří. Přesto si myslím, že jsme pro Charitu vybrali pěkný příspěvek, který jistě poslouží těm, kteří jej nejvíce potřebují.

K Třem králům přidávám malé zamyšlení Wilfrida Stinissena, které se mi líbí...

Nikdo nezná svou cestu v příštím roce

Nikdo z nás předem neví, kudy naše životní cesta povede. Vydáváme se na cestu bez mapy, jako se vydali mudrci, kteří se přišli poklonit nově narozenému Kristu.

Mnohdy máme dojem, že jsme sešli z cesty, že bloudíme a že jdeme oklikami. Jsme-li však rozhodnutí Boha najít, bude naše stezka v jeho očích vždycky přímá. Jediná věc, která nás ale může skutečně zavést na scestí je, že ztratíme z obzoru pevný cíl. Není-li jím Bůh, počítejme s tím, že promarníme hodně času. Nevíme-li totiž, kam směřujeme, vnitřně se unavíme a zestárneme. Máme-li však pořád Boha před očima, naše srdce si uchová mládí a svěžest.

Víra je hvězdou, jež nás vede k cíli. Po všechny dny a noci života, ve všech údolích i a vrcholcích hor máme vždycky vztažný bod.

*Svítilnou mým nohám je tvé slovo, Bože
(Žl 119,105)*

Nikdo nezná svou cestu v příštím roce

Někdy máme dojem, že náš životní úkol je nad naše síly. Může se nám zdát, že toho od nás Bůh požaduje příliš. Co si počneme? Můžeme protestovat, můžeme utéct, vyměnit úkol za něco jiného, pohodlnějšího a „lépe vyhovujícího“. Anebo se obrátíme k Bohu a budeme se modlit. Čím více nám totiž Bůh svěří, tím více bychom ho měli hledat v modlitbách.

Zjistíme-li, že svůj úkol nezvládáme, nadešel čas dovolit Pánu, aby naši práci převzal. Děje se tak v modlitbě. Skrze ni navazujeme kontakt se zdrojem lásky a moci. V modlitbě ustupujeme stranou a děláme místo Bohu. Modlitba nezvětšuje naše síly, ale naplňuje nás mocí Boží. V té dokážeme všechno.

Zdá-li se nám, že máme příliš mnoho práce, že se honíme a stejně nikdy nestihneme všechno, co bychom měli, pak je ideální věnovat část tohoto drahocenného času modlitbě. Uděláme-li to, ke svému překvapení zjistíme, že se čas jakýmsi záhadným způsobem natáhl.

V modlitbě dosahujeme skutečnosti hlubší než té, kterou vnímáme a chápeme...

Jana Pluchová

Templetonova cena

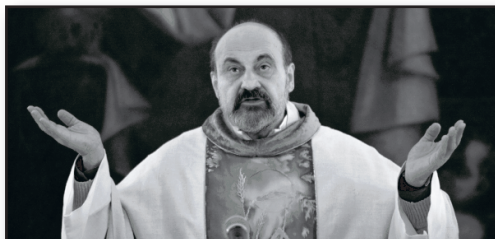
Asi každý zná Nobelovu cenu, každoročně udělované ocenění za významný vědecký či technický objev. Avšak málokdo někdy slyšel o Templetonově ceně, přezdívané „duchovní nobelovka“. Je pojmenována po svém zakladateli siru Johnu Templetonovi, britském obchodníkovi, který chtěl, aby i významné objevy v náboženství byly patřičně odměněny a kritizoval tak nevšímavost Nobelových ocenění vůči duchovnímu světu. Laureát se musí významně zasloužit o posun ve výzkumu a objevech týkajících se duchovních věcí, za to je pak odměněn Templetonovou nadací, pro letošní rok částkou 1 100 000 liber. Částku však nesmí využít pro své vlastní obohacení, nýbrž jí má opět využít na poli své duchovní působnosti. První oceněnou byla matka Tereza v roce 1973, mezi další známé osobnosti patří například bratr Roger, zakladatel Taizé, Desmond Tutu či Dalajláma.

Snad nás může mírně překvapit, že letošním oceněným se stal Tomáš Halík, profesor Filozofické fakulty Univerzity Karlovy, sociolog a teolog, religionista, spisovatel a římskokatolický kněz. Na druhou stranu, kdo nemá v kni-

hově alespoň jednu jeho knihu? Vydal jich už 13 a je snad ještě překvapivější, že je druhým nejprodávanějším autorem v české kotlině (hned po Vieweghovi) a jeho knihy jsou překládány do 13 světových jazyků. Již dříve byl mnohokrát oceněn; v roce 2008 mu byl udělen titul monsignor od Benedikta XVI. a předloňském roce získal Rytířský řád Polské republiky.

A co na to sám Halík? „Když byl svatý Augustin dotázán, které tři cesty vedou nejjistěji k Bohu, odpověděl: Za prvé je to pokora, za druhé je to pokora a za třetí – je to pokora. Stát se nositelem Templetonovy ceny je velká zkouška pokory.“

J. Šimůnek

Naše farnosti v orientačních číslech roku 2013

Harrachov:

Křty	0
Svatby	1
Pohřby	1

Průměrná návštěvnost místních věřících: 15 + turisté
Nedělní sbírky 67.176,- Kč

Všednodenní sbírky 14.571,- Kč

Průměr na jednoho věřícího 3.789,- Kč

Jedna varhanice, jedna kostelnice, tři ministrantky

Našeho adoptivního chlapce Sagara jsme letos

podpořili částkou 8.818,- Kč

Rokytň nad Jizerou:

Křty	0
Svatby	1
Pohřby	0

Průměrná návštěvnost místních věřících: 30 + turisté
Nedělní sbírky 74.425,- Kč

Všednodenní sbírky 10.498,- Kč

Jedna varhanice, jeden varhaník, čtyři zpěvačky, jeden zpěvák

Naši adoptivní slečnu Catherine jsme letos

podpořili částkou 6.865,- Kč

Týden modliteb za mládež

6. – 13. 4. 2014

Draží přátelé,

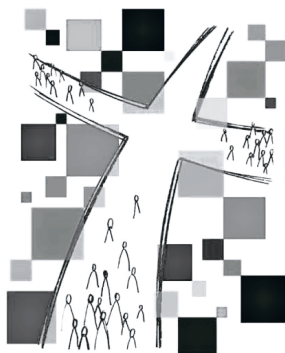
v postním období vyhlížíme horizonty naděje – řečeno slovy papeže Františka – které nám tento čas s velkou naléhavostí připomíná. **Nejsme zde pro čas, ale pro věčnost!**

Nesmíme však také zapomínat na velké okamžiky, které nám Bůh dopřál prožít. Mám na mysli loňské světové setkání mládeže s papežem Františkem v Brazílii v Rio de Janiero. To byla obrovská milost a dar nejen pro ony téměř čtyři milióny mladých ze 178 zemí světa, kteří byli přítomni, ale byl to závažný a nepřehlédnutelný okamžik v dějinách spásy celého Božího lidu.

Všichni mladí lidé, kteří tam připutovali, měli možnost setkat se s živým Kristem. Papež František řekl v závěru: **“Přišli jste sem jako učedníci a odcházíte jako misionáři.”**

Protože je před námi v postní době týden modliteb za mládež v naší vlasti, myslím, že toto by mohla být základní myšlenka. Prosit ve společné modlitbě Pána za každého mladého člověka v naší zemi, aby se setkal s Kristem, přijal osobně pozvání do jeho “evangelizační školy” a takto proměněn se každý člověk stal opravdovým misionářem – to je člověkem –

kteřý bude kolem sebe šířit kulturu života, který bude roz-sévat naději a mnohým pomá-hat objevit smysl vlastního života a poslání být zde pro druhé.

Chci vás poprosit, abychom s tímto úmyslem prožili nejen týden modliteb za mládež, ale abychom na toto mysleli při každé iniciativě, kterou budeme konat ve prospěch mladých lidí v naší milované vlasti.

*K tomu Vám rád žehnám
+ biskup Pavel Posád,
delegát ČBK pro mládež*

Poniklá:

Křty 0
Svatby 0
Pohřby 1

Průměrná návštěvnost místních věřících: 25

Nedělní sbírky 85.160,- Kč

Všednodenní sbírky 13.611,- Kč

Dvě kostelnice, čtyři ministranti, dvě varhanice, dvě zpěvačky

Naši adoptivní slečnu Lizanyi jsme letos podpořili částkou 6.590,- Kč

Jablonec nad Jizerou:

Křty 0
Svatby 1
Pohřby 4

Průměrná návštěvnost místních věřících: 25

Nedělní sbírky 45.201,- Kč

Všednodenní sbírky 5.306,- Kč

Dvě varhanice, čtyři ministranti

Našeho adoptivního chlapce Deepaka jsme letos podpořili částkou 6.800,- Kč

Obyčejně neobyčejný „intr“

„Slušní mladí lidé? Ti už dnes nejsou!“, tvrdil mi před časem v trolejbusu jeden mládenec, s kterým jsem se dala do řeči, protože mi příliš křičel do ucha ve snaze komunikovat s kamarádem na druhém konci dopravního prostředku. Odporovala jsem, že jich znám spoustu, na což reagoval jiný chlapec: „To leda ti věřící, ti jsou slušní!“ Tato hláška mě zahřála u srdce, ale odporovala jsem dále: znám totiž i nevěřící slušné mladé.

Jedním z míst, kde slušné mladé lidi, věřící i evěřící, potkávám, je Církevní domov mládeže (CDM) v Hradci Králové – Kuklenách. Většinou tu tedy potkáme jen děvčata, protože chlapci zde „na intru“ nejsou, přijdou jen při příležitosti nějaké akce. Domov se nachází v budově bývalého minoritského kláštera, který Josef II. zrušil a nyní tu působí sestry salesiánky, které ho zřizují. Nemá být jen anonymní ubytovnou. K tomu napomáhá skutečnost, že kapacita domova je jen něco přes čtyřicet lůžek. „Líbí se mi, že se tu známe, že kolem sebe nechodíme jako cizí lidé, když se potkáme v MHD, víme, že k sobě patříme,“ říká jedna z ubytovaných. „Když někdo něco neví, druhý mu s tím poradí. Snažíme se k sobě chovat fakt hezky,“ charakterizuje kulturu vztahů na CDM další dívka.

Salesiánský výchovný styl, který se tu sestry i jejich spolupracovníci snaží uplatňovat, je založený na rozumu, laskavosti a náboženství. Kdosi dobře vystihl, že vychovatelna tu není nějaká kancelář, ale spíš „obývák“, kde můžeme najít děvčata v rozhovoru s vychovatelkou. „Když přijdeme ze školy, někdo se na nás směje, zdraví nás, ptá se, jak jsme se měly a tak,“ chválí si jedna studentka. Vychovatelna se také občas promění v tvořivou dílnu, kde vznikají adventní věnce, zdobí se perníčky, trička apod. Volný čas mohou děvčata trávit i při sportovních, hudebních a jiných kulturních aktivitách. Studium se ale nesmí zanedbat; dívky oceňují, že na něj mají klid a také pomoc sester s učením. „Pak také chceme, aby tu dívky našly podmínky pro svůj duchovní rozvoj. Nabízíme, motivujeme, ale nenutíme. Ve věku našich studentek se člověk často hledá, musí dojít k osobnímu přesvědčení,“ říká jedna ze sester. „Hodně je také důležité, co si mladí předávají sami mezi sebou.“ Proto se sestry snaží, aby tu bylo dobré prostředí, aby člověka „vtáhlo“ a táhlo vzhůru. Dívkám se nabízí modlitba, každý týden je pro ně mše sv., mají přístup do kaple.

Z praktických věcí studentky oceňují příjemné prostředí, možnost připojení na internet, blízkost

zastávky MHD s dobrým spojením do centra, zahradu, blízkost obchodu, klavíry v domě... V podstatě docela obyčejné věci. Ale když se pak třeba mezi děvčaty spontánně rozmůže aktivita „Předej to dál“ (začaly si tajně dělat dobré skutky, např. udělat za někoho službu, vytrít mu pokoj... a takto „obdarovaná“ pak našla kartičku s pobídkou, že zase může udělat dobrý skutek někde dál), člověk si řekne, že už to tak úplně obyčejné není...

A Bohu díky za to.

Marie Vavříková

Znak naší diecéze

Naše diecéze má nový znak. Atributy znaku: symbol holubice značící Ducha Svatého, jemuž je zasvěcena hradecká katedrála; pod ním je písmeno M, které odkazuje k Panně Marii. Jeho autorem je nejvýznamnější žijící církevní heraldik, italský kardinál Andrea di Montezemolo. Znak daroval diecézi k 350. výročí jejího založení.

Kněžská pout'

Duchovní z hradecké diecéze strávili spolu s biskupy Janem a Josefem dva dny na poutním místě Hora Matky Boží u Králík. Na kněžskou pout' jubilejního roku hradecké diecéze jich sem v pondělí 17. a v úterý 18. března přijelo šest desítek.

Povídka

Příběh Andělky z Rokytnice

Kdybych mluvil jazyky lidskými i andělskými, ale lásku bych neměl... (1 Kor 13)

Byl večer před Vánoci a v Rokytnici nad Jizerou se začalo stmívat. Tatínkové pospíchali domů z posledních vánočních nákupů a horečně přemýšleli, co ještě zapomněli zařídit. Maminky připravovaly kapry a štědrovečerní večeři v kuchyni a děti seděly kolem babiček v houpacím křesle, které jim četly pohádky. Všichni byli šťastní. Jen jedna dívka nebyla. Celé měsíce se toulala krajinou bez pořádného jídla a pití a byla ráda za chléb s vodou, který si odpracovala u hodných lidí. Ale když začala zima, měla ze svého ubohého života hotové peklo. Zima jí byla, hlad měla a hodné lidi nenašla, protože každý byl raději zalezlý ve své chaloupce. A tak tomu bylo i v tento den.

Zrovna začala přemýšlet, kam se uloží ke spánku, aby na ni tolik nefoukal studený horský vítr, a uviděla kostel. Už dávno pochopila, že Pán Bůh je někdo moc hodný, i když jí o Něm nikdo nevyprávěl. Když byla pořád sama, bylo jí smutno, a tedy si v duchu ráda povídala se svým andělíčkem strážníčkem, o kterém slyšela v jednom kostele, když se šla zahřát. Právě tam poznala Ježíše a moc si ho oblíbila.

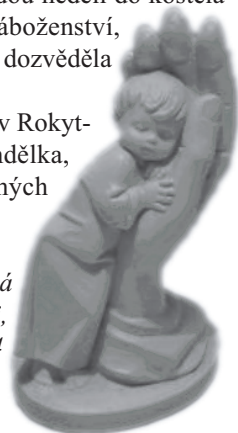
Kostel byl obehnaný zdí, a proto se rozhodla, že se zajde pozdravit s andělíčkem a pak přespí za zdí pod stromy. A tak i udělala.

Když se ráno holčička probudila, připadala si jako v nebi. Pod hlavou měkká podložka, přes sebe kožešinová přikrývka, vedle ní podnos s teplými houskami a horkým čajem a nad ní usměvaví lidé. Měla štěstí, že ráno šla kolem kostela tamější malá holčička, která měla moc dobré srdce a hodné rodiče, kteří jí dovolili se postarat o to chudé děvčátko. Nakonec se rozhodli, že se jí ujmou napořád.

Pojmenovali ji Andělka, protože jim vyprávěla, jak si povídala s andělíčky. Naučili ji číst, psát, počítat, brali ji každou neděli do kostela a nechali ji chodit na náboženství, aby se něco o Pánu Bohu dozvěděla a mohla být pokřtěna.

Nakonec byli všichni v Rokytnici šťastní a nejvíc Andělka, která poznala město samých hodných lidí.

*Kristýnka Šimůnková
lyžařský kurz v Rokytnici,
zima 2014*

Chiara Luce Badano

Zrnko, které padlo do dobré půdy a odevzdalo jí svůj život, přineslo nečekaně hojné plody...

Badánovým žijícím v Itálii se po jedenácti letech manželství v roce 1971 narodila dcera Chiara. Tatínek Ruggero ve své práci za volantem promodlil všechny cesty. Maminka je energická a velmi vnitřně silná žena. Vychovávali ji celkem přísně. Se školou silně zápasila, ale nepolevila.

Byla kamarádká, veselá a stala se hlavou farní „party“. Když se v devíti letech potkala s hnutím Fokoláre, zaujala ji zakladatelčina slova: „*Evangelium je potřeba proměnit v život a milovat, protože evangelium je kniha o lásce.*“

Chiara se do toho s kamarádkou s vervou pustila. Čas od času napsala Chiaře Lubichové, zakladatelce hnutí Fokoláre, o jejich úsilí. Ta jí pod dojmem z jednoho dopisu dala jméno Chiara Luce (Jasně Světlo).

Ve svých dvanácti letech napsala: „*Letos jsem si předsevzala vidět opuštěného Ježíše jako svého ženicha a přijmout ho s radostí a hlavně s největší možnou láskou.*“ Dostalo se jí mnoho lásky a mnoho lásky dokázala rozdat. Srdce měla plné plánů, chtěla být lékařkou v Africe.

V sedmnácti letech se u Chiary Luce objevil zhoubný kostní nádor. I když prožívala velké bolesti, rozhodla se, že nechce užívat morfium, aby zůstala při plném vědomí. I přes bolesti radostně podporovala rodiče i kamarády, aby byli stateční a žili normálně a na plný plyn. Na Chiařiny bolestné dotazy, typu: „*To už nikdy nebude*

chodit?“ jí dokázala matka skvěle odpovědět: „*Když ti Bůh vzal nohy, dá ti křídla.*“ Její srdce dožrálo v ohni utrpení.

Protože brzy přestala chodit, byl její pokojík pořád plný návštěv. Během dvou let těžké nemoci se stala nevěstou ozdobenou pro svého Ženicha. Před smrtí řekla mamince, ať vzkáže mladým: „*Mladí jsou budoucnost. Já již nemohu běžet, a proto bych vám chtěla – jako na olympiádě – předat pochodeň. Máte jen jeden život a stojí za to ho dobře využít.*“

Na poslední pozemské pouti ji oblékli podle jejího přání do svatebních šatů. Lidem po tváři stékaly slzy, ale přesto rozloučení s ní připomínalo svatební radost. Dokonce tak, že jedno dítě se své maminky ptalo, kdy už přinesou ty svatební koláčky. Chiara projevila svou lásku k Bohu i lidem až do krajnosti: rozhodla se po své smrti darovat své oční rohovky těm, kterým umožní znovu vidět...

V Ze života církve

Dojatý biskup Maritano při kázání na pohřbu řekl: „*Toto je plod křesťanské rodiny, křesťanského společenství, výsledek Hnutí, které žije ve vzájemné lásce a má Ježíše ve svém středu.*“

Na návrh téhož biskupa byl zahájen diecézní proces beatifikace Chiary "Luce" Badano. Po dvaceti letech byla 25. 9. 2010 v kostele Panny Marie Božské lásky Chiara Luce Badano prohlášena blahoslavenou.

V létě 2012 na CSM ve Žďáru n. Sázavou měli mladí možnost poznat rodiče blahoslavené Chiary Luce naživo. 15. 3. 2014 se v Brně uskutečnil „*Den s Chiarou Luce*“ pro její příznivce a biřmovance. Její život a statečnost je stále zdrojem inspirace pro lidi, kteří se nacházejí v nejrůznějších těžkých situacích (potrat, sebevražda, hledání povolání).

Chvalme Pána za příklad Chiary, že i v dnešním světě se nachází lidé tak výjimeční, kteří nám mohou být příkladem. Ona sama zažila, že když jsme připraveni od Boha vše přijímat, posílá nám Bůh mnoho znamení své lásky. Snažme se, abychom tato znamení viděli.

(Veronika Palmová)

Zdroje:

www.chiaraluce.napln.no.net

www.focolare.cz

www.catholica.cz

www.tob.signaly.cz

O setkání „*Den s Chiarou Luce*“ jsem téměř nic nevěděl, stejně tak jméno Chiara Luce Badano pro mne bylo do soboty 15. 3. 2014 zcela neznámé.

Po seznámení s Chiařiným životopisem jsem si nechápavě pokládal otázku, čím vlastně byla tak výjimečná. Přesvědčila mě až atmosféra na tomto setkání. Pochopil jsem, že odkaz Chiary je zdrojem „*boží lásky*“ pro mnoho mladých lidí, kteří tuto lásku předávají dál. Den s Chiarou mě také přesvědčil o tom, že svatost není přežitek a svatým může být kdokoli z nás.

J. Marek - Šroubek

V Přečetli jsme a doporučujeme

Tajemství rodiny Badanových

Franz Coriasco, Nakladatelství Nové město, Praha 2013

Doporučení od arcibiskupa Jana Graubnera:

„*O manželství, rodině či výchově dětí jsem četl řadu knih. Tato mě mimořádně zaujala proto, že v ní není teorie, ale živé svědectví. Často slyším, jak se mladí lidé bojí založit rodinu a jiní nevěří, že i dnes je možné dobře vychovat děti. V této*

knize manželé Badanovi dávají nahlédnout do všech tajemství jejich rodiny, v níž vychovali dceru, kterou papež slavnostně vepsal do seznamu blahoslavených. Kniha mi připomíná mou návštěvu v jejich domku, který je otevřený pro každého a z něhož každý odchází se zkušeností, že i dnes je svatost možná a moderní, že není jen pro vyvolené, ale i pro něj samého. Rozhovor s rodiči, kteří přes svůj věk dovedou oslovit a nadchnout spoustu mladých lidí, stojí za přečtením.“

**MEDECINS
SANS FRONTIERES**

Lékaři bez hranic

Lékaři bez hranic jsou humanitární organizací, která poskytuje odbornou zdravotnickou pomoc lidem ve více než 70 zemích světa. Na misi vyjíždějí pouze specialisté - chirurgové, všeobecní lékaři, porodníci...

Lékaři bez hranic v odlehklých a těžce přístupných oblastech poskytují zdravotní péči, provozují kliniky, bojují s epidemiemi, provádějí očkovací kampaně. Často v provizorních podmínkách vykonávají náročné chirurgické operace. Také školí místní personál a připravují programy pro psychickou pomoc.

Cílem lékařů bez hranic je zmírnění lidského utrpení, ochrana lidských životů a zdraví a znovunavrácení úcty k lidským bytostem a základním lidským právům. Každý člověk má právo na odbornou zdravotnickou pomoc. Starají se proto o každého bez ohledu na jeho původ, náboženství nebo politické přesvědčení.

Díky finanční, politické a náboženské nezávislosti už od roku 1971 nestranně pomáhají v krizových situacích na celém světě a jsou mluvčími lidí v nouzi. Za tuto činnost v roce 1999 obdrželi Nobelovu cenu za mír.

„Když k nám pacienti přijdou, jsou často v zanedbaném stavu nebo dokonce na pokraji smrti. Jde například o podvyživené děti, matky s komplikovanými porody nebo lidi s válečnými zraněními. I s omezenými prostředky lze jejich situaci neuvěřitelně změnit. Když po několika týdnech vidíte, jak dítě, které nebylo schopno přijímat jakoukoli potravu, dokáže samo sedět a jíst, nebo když se na Vás usměje pacient, který o svůj život musel týdny bojovat, cítíte, že taková práce má smysl.“

Pavel Gruber, ředitel Lékařů bez hranic v ČR

Pracovníci lékařů bez hranic informují o porušování základních lidských práv a o zločinech spáchaných na obyvatelstvu. Vyvíjejí tlak na představitele států prostřednictvím přímé konfrontace, mobilizace mezinárodního společenství, zveřejňování svědectví ve světových médiích.

„V poledne jsme nedaleko zaslechli výstřel. Mysleli jsme, že je to zbloudilá kulka, třeba opilý dětský voják. V tuhle dobu se obvykle útoky nestávají. Ten zvuk jsme ale zaslechli znovu a znovu. Bylo jasné, že začal útok.“

Dr. Bergman vypráví o útoku ozbrojenců na nemocnici Lékařů bez hranic v Kongu.

Aby si zajistili ve svých misiích možnost rovnocenného přístupu ke všem lidem v nouzi, je pro ně velmi důležitá finanční, politická a náboženská nezávislost. Pro své aktivity nepřijímají finanční dary od žádné vlády, mezinárodních agentur ani skupin s jakýmkoli vojenskými či politickými zájmy a spoléhají se plně na dary od soukromých dárců. V opačném případě by byla ohrožena možnost jejich činnosti v postižených oblastech. Snaží se tak i zajistit bezpečnost svých pracovníků v terénu.

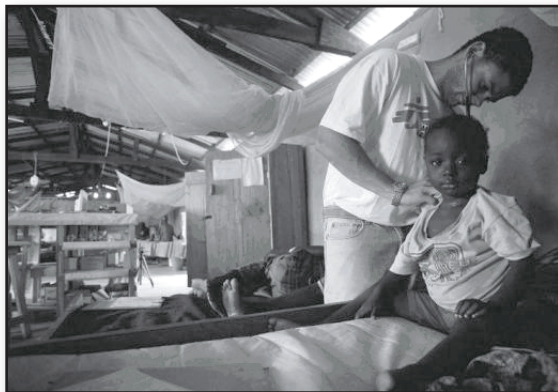
A jak to vypadá v praxi?

Mladý člověk projde střední školou, poté šest let studuje medicínu, zvládne několikoroční atestace (praxi). A místo toho, aby si začal vydělávat peníze a založil vlastní rodinu, jede do Afriky a pomáhá všem, kteří to potřebují. Nasazuje vlastní život (především v oblastech s válečnými konflikty), žije v otřesných podmínkách, je na půl roku odloučen od všech svých přátel, rodiny - jen proto, aby mohl pomoci těm, kteří to potřebují.

Myslím si, že těmto lidem patří nesmírný respekt a uznání!

„Řekněme, že jsem dnes zažil ještě bezprostřednější pocit zachráněného života než obvykle. Je mu čtrnáct a přišel s prostřeleným srdcem...“

*Tomáš Šebek - chirurg z Prahy
ze svědectví z jeho třetí mise v září 2013 v Afghánistánu*

Jakékoli další informace se dozvíte buď na uvedené internetové adrese, nebo se můžete obrátit přímo na mě - Radka Pluchová. Buď na emailové adrese pluchovaradka@gmail.com nebo na telefonním čísle 605746147.

Předem patří dík všem dárcům, kteří se nebojí pomáhat.

A co pro to mohu udělat já?

• Pouhých 300 Kč poskytnete terapeutickou stravu těžce podvyživenému dítěti na jeden měsíc.

• 500 Kč umožní vyčistit dostatek vody pro 20 rodin na 1 měsíc.

• Částkou 700 Kč poskytnete léčbu 70 dětem nemocným malárií.

Zkuste si třeba představit, že částkou 2 000 Kč zajistíte základní ošetrovací sadu

léků pro 350 vysídlených osob na celý měsíc!

• Veřejná sbírka na celosvětovou pomoc Lékařů bez hranic - sbírkový účet: 111 333 / 2700

• Bankovní účet pro existující a pravidelné dárce: 2101950100 / 2700

• Také si můžete na stránkách www.lekari-bez-hranic.cz zakoupit oblečení s logem lékařů a šířit dál informace o jejich existenci.

A kdeže jsou naše hranice?

Prosím, nedělejme, že neslyšíme a nevidíme. Pomáhejme si navzájem!

Radka

Zdroj informací: <http://www.lekari-bez-hranic.cz/>

Kelima, 32letá matka 4 dětí, přinesla svého 15měsíčního syna Djamiloua do léčebného centra v Zinderu na začátku prosince. Ztratil hodně váhy, lékař mu diagnostikoval těžkou chudokrevnost a malárii. Djamilou dostal okamžitě infuzi a potřebnou léčbu, včetně terapeutické výživy. Postupně začal přibírat na váze a za 2 týdny se už smál a mával ručičkami, když na něj někdo promluvil. „Brzy se budeme moci vrátit domů do naší vesnice,“ říká s úlevou Kelima. „Letos ale bylo velmi těžké nakrmit děti. Pro celou rodinu nám zůstalo jen pár hrstí prosa.“

Ze svědectví lékaře v Nigeru

Marie Tkadlecová

Narozena 1971 ve Vsetíně

Na úvod - jak jste se dostala do řádu a proč právě k Salesiánkám?

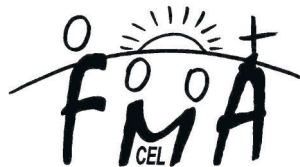
Řeholní sestry jsem poznala už za totality – sestry Sv. Kříže a dominikánky. Během studia na gymnáziu jsem byla hodně zapojena ve farnosti – vedla jsem scholu, dělala nástěnky v kostele, pomáhala jsem při sobotním úklidu kostela, posílali jsme balíčky do misií, měli jsme modlitební spolčo mladých... Jednou při slavnostní poutní mši (to bylo v roce 1991) se u nás objevila parta kluků – že to jsou salesiáni a že k nám jezdí už delší dobu na chaloupky, jsme se dozvěděli později. Po mši sv. pozvali naše ministranty na odpolední fotbal. My holky jsme si zahrály své hry a povzbuzovaly jsme je. A mě tehdy hodně oslovil přístup vedoucích ke klukům. Pak jsem se dostala k prvnímu číslu časopisu Salesiánská rodina (dnes to je Salesiánský magazín), který seznamoval se všemi složkami široké Salesiánské rodiny, a já jsem se tam dozvěděla, že existují i sestry salesiánky. Svým způsobem mě to zajímalo, ale nepovažovala jsem se za dost svatou a hodnou, abych mohla být řeholní sestrou. No, a při jednom rozhovoru ze mě „vypadla“ věta, že chci být sestrou salesiánkou. Když jsem si uvědomila, co jsem to vyslovila, tak jsem prožívala velkou radost a pokoj ve svém srdci. Svěřila jsem se s Tím známé sestře Sv. Kříže a zpovědníkovi s tím, že už bych chtěla nějak pomáhat, patřit do Salesiánské rodiny, a oni mně pomohli se zkontaktovat nejdříve se salesiány – spolupracovníky a půl roku po „mém“ rozhodnutí jsem uviděla první živé salesiánky. A pak za čtyři měsíce už jsem nastoupila do aspirantátu (to je první rok jako kandidátka).

Boží cesty jsou nevyzpytatelné – skrze sestry Sv. Kříže se ke mně dostal i první životopis Dona Boska a já jsem vnímala jakési vnitřní souznění, protože co dělal on s kluky, tak já jsem provozovala ve farnosti společně se scholou a ministranty – jezdili jsme na poutě, na výlety, začali jsme s farními tábory, oslavou Mikuláše atd. Sv. Marii Dominiku Mazzarellovou – naši spoluzakladatelku - jsem poznala, až jsem vstoupila k sestrám, ale když jsem poprvé přijela do Mornése (Itálie), odkud pocházela, cítila jsem se tam jako doma.

Znak Salesiánek se od mužského řádu Salesiánů liší. Proč máte každý jiný? Mohla byste nám krátce popsat jeho symboličnost a význam písmen FMA?

Patříme do Salesiánské rodiny, ale každý jsme „samostatná jednotka“, proto máme každý svůj znak.

Co se týká znaku naší inspektorie, tak FMA je zkratka latinského názvu naší kongregace – Dcery Panny Marie Pomocnice. A v italštině to zní: Figlie di Maria Ausiliatrice. CEL je zkratka naší česko-litevské inspektorie. Písmeno F představuje postavu vychovatele. Na znamení služby má ruce napřažené k těm, kterým má sloužit - postavy z písmene M. Ty si podávají ruce - jsou též znamením osobních vztahů, na kterých spočívá výchova podle preventivního systému. Zároveň toto písmeno představuje i polečenství dvou národů v naší inspektoirii. F ukazuje na ně a směřem ke kostelu, Církvi, Kristu, spáse (ty představuje písmeno A). Vycházející slunce je znamením nového života, naděje, budoucnosti, radosti. Je vidět jen kousek, protože naším úkolem je objevovat v mladých skryté možnosti. Písmeno M nám připomíná i Marii, která je naší Matkou a učitelkou.

Předpokládám, že zakladatel řádu Vám je v něčem sympatický. Co se Vám líbí na Janu Boscovi? Který úsek v jeho životě máte nejraději?

Odpověď na první otázku je už částečně v povídání o mém povolání. Na druhou otázku je těžké odpovědět, protože by mě to přišlo jako vytržené z kontextu – všechno k němu patří, všechno mělo svůj čas a smysl... Ze setkání s různými kněžími při hledání své životní cesty Don Bosko pochopí, jakým knězem chce být on, ze setkání s chlapcem Bartolomějem vznikne oratoř, když kluků přibývá, Don Bosko pochopí, že na to nestačí sám, a založí salesiány... Všechno je to propojené a v tom všem mě oslovuje Don Boskova víra a důvěra v Boží vedení a Prozřetelnost a v pomoc Panny Marie.

Roku 1872 založil spolu se sv. Marií Dominikou Mazzarellovou i ženskou větev. Proč zní oficiální název: Kongregace Dcer Panny Marie Pomocnice?

Don Bosko pochopil, že je potřeba se věnovat i děvčatům (tehdy byla výchova rozdělena: salesiáni se věnovali jen klukům) a založil naši kongregaci – ve spolupráci s Marií Dominikou. Chtěl z nás mít „živý pomník“ své vděčnosti Panně Marii Pomocnici a tak se to odráží i v našem názvu.

Jak vypadá oděv řádu a jak poznáme salesiánky, jestliže jsou v civilním oblečení? Kdy ho mohou nosit?

Oficiálně máme hábit šedé barvy – závoj a jednoduché šaty, k tomu bílé tričko, nebo sukni a šedý svetr či šedé tričko s krátkým rukávem. Ve světě je náš hábit různě přizpůsoben – např. sárí v Indii nebo hábit bílé barvy v zemích, kde je hodně horko. A u nás už většina sester nosí jen civilní oblečení. Sestru salesiánku byste měli poznat podle křížku – na přední spodní straně má tři písmena: FMA (co znamenají, už víte).

Na jaký zážitek jako sestra nejraději vzpomínáte?

To je těžké říct, protože těch zážitků je hodně – např. ze slavnosti, kdy jsem skládala sliby nebo i z různých setkání s mladými (zážitkem bylo mimo jiné i nedávné setkání absolventek na Círk. domově mládeže v Hradci Králové). Různé zážitky jsou ze setkání se spolusestrami. A posledním mým zážitkem bylo třeba putování relikvie Dona Boska na Litvě.

Česko je úzce spjato s Litvou a vytváří s ní Inspektorii. Proč zrovna s ní a co znamená Inspektorie?

Řekla bych, že naše spojení s Litvou je dáno spíše historickými důvody: pro Litvu by bylo těžké spojení s Polskem či Ruskem, které jí jsou územně nejbližší, ale ne vždy byly mezi nimi dobré vztahy.

Při společné mezinárodní formaci v Itálii jsme se navzájem poznaly a tak naše představené tuto situaci pak vyřešily v roce 1995 tímto způsobem.

Inspektorie (nebo také provincie) je označení strukturálního a územního rozdělení. Institut FMA (skoro 14 000 sester na celém světě) je organizován na třech

▲ Setkání se sestrami

úrovňích: centrální (Generální rada a domy patřící přímo pod ni), provinční (Generální rada má na starosti 82 Inspektorií - neboli Provincií – a vizitatorií – jsou početně menší než inspektorie) a místní (inspektorie jsou složeny z jednotlivých komunit).

Jste představenou řádu od roku 2009. Čím Vás obohacuje současná funkce inspektorky?

Díky této službě jsem se naučila spoustě nových věcí. Seznámila jsem se s novými lidmi a místy. Tím, jak člověk víc cestuje, se mi otevírají obzory. Cestování patří k mé službě – navštěvuji naše komunity nejen v České republice a na Litvě. Jistým obohacením je i určitá pokora před tajemstvím člověka – to si uvědomuji při různých osobních setkáních. Díky této službě se určitě prohlubuje můj vztah s Bohem – bez něj by to nešlo!!!

Jaká je náplň dne sestry a kde se s nimi může mládež setkat?

Každá komunita má svůj denní řád. Ráno se sejdem na půlhodinové rozjímání, následuje modlitba Anděl Páně a naše zásvětná modlitba Panně Marii Pomocnici, potom je modlitba Ranních chval

▲ S hlavní představenou Matkou Yvonne Reungoat v Litvě

a mše sv. Po snídani se sestry rozejdou za svým zaměstnáním. S tím souvisí i to, jestli se komunita sejde na společný oběd nebo až na večeři. Během dne se modlíme společně růženec a uděláme si krátkou návštěvu před Nejsvětější Svátostí. Je tam prostor i pro duchovní četbu. Večer se modlíme společně Nešpory a po večerním slůvku (to je salesiánská tradice) se odeběráme k odpočinku. V týdnu má každá komunita i časový prostor vymezený pro komunitní setkání, společnou adoraci či sdílení Božího Slova.

Co se týká zaměstnání sester, tak ta jsou různá – některé sestry učí, některé jsou vychovatelky na internátu či pedagog volného času ve střediscích mládeže. Některé pracují jako pastorační asistentky ve farnosti – učí náboženství, pomáhají roznášet sv. přijímání nemocným atd. Jedna sestra je hodně zapojena v TV NOE a další pracuje na poli mediální výchovy. Ve větších komunitách jsou sestry, které se starají o provoz domu a zajištění komunity. A pak máme některé sestry babičky, které nás podpirají svou modlitbou. Více se o našem životě můžete dozvědět na www.fma.cz

◀ Sestry salesiánky při výstupu na Rysy

S jakým problémem se nejvíce setkáváte při výchově dívek a v čem vidíte největší úskalí pro (věřící) děvčata v dnešním světě?

Asi bych to pojala v širším slova smyslu: při výchově mládeže (protože dnes už pracujeme i s kluky).

Velkým problémem, který má dopad na děti a mladé, jsou rozpadající se rodiny (i u věřících!). Moderní prostředky komunikace mají svou výhodu, ale i nevýhodu – vysedávání u nich dětem a mladým bere čas třeba pro jiné koníčky, pohyb, společenství s druhými, žijí hodně ve virtuálním světě... Na mladé se „valí“ spousta informací, které ale nakonec působí přehlcenost, únavu, a svým způsobem povrchní vzdělání.

Mladí dnes mají spoustu možností a příležitostí, ale mají pak problém si vybrat, rozhodnout se a vytrvat.

A co se týká víry, tak na věřící má jistě dopad okolní sekularizace, prostředí nevěřících. Je potřeba zajet na hlubinu, abychom podávali přesvědčivé svědectví o naší víře a uměli ji druhým i zdůvodnit. Ale toto platí pro nás všechny, nejen pro mladé!

Co to jsou tzv. Chaloupky? Kdo se na ně může přihlásit?

Jsou to křesťanské tábory, jejichž vznik je spojen se salesiány v době totality. Jejich hlavní charakteristikou je malý počet dětí a rodinná atmosféra. Cílem vedoucích a animátorů je, aby se děti na chaloupkách cítily jako doma. Děti tam jsou vedeny a vychovávány v duchu křesťanských hodnot. Ale přihlásit se na ně mohou nejen děti z věřících rodin. Na chaloupky jezdí i „nevěřící“ děti z našich středisek, které mají o tento typ tábora zájem či tam mají své kamarády.

Můžeme nějak podpořit působení salesiánů a salesiánek?

Určitě! Spoluprací na našich dílech a poslání – ať už tou konkrétní, třeba jako dobrovolníci v našich dílech, tak také duchovní – modlitbou a v neposlední řadě také materiální neboli finanční podporou.

Jaký je Váš nejoblíbenější citát nebo úryvek z Bible?

Můj oblíbený citát je z Jan 21,17: „Pane, Ty víš všechno, Ty víš také, že Tě mám rád.“

Co byste chtěla vzkázat našim čtenářům do svátků Velikonočních?

Kéž je o Velikonocích vaše srdce naplněno radostí ze Vzkříšeného Pána a vděčností Bohu za jeho lásku k nám! Radost a naděje velikonočního jitra ať vám pak dává sílu a odvahu k nesení každodenních křížů.

Děkuji za věnovaný čas a ochotu se s námi podělit o životě, zkušenostech a rozšířit nám obzory v činnosti Salesiánek. Přeji Vám požehnané dny, stálou radost a pokoj v srdci.

Veronika Palmová

▲ Chaloupky 2007

Mariusz Robak hostem na Spolču

Drobný střípek ze setkání s naším kaplanem jsme se s přítelkyní rozhodli napsat dvěma pohledy. Spolčo, o kterém budeme mluvit, se konalo 10. 1. 2014 na jablonecké faře. Naším hostem byl

kněz Mariusz Robak, který pochází z Polska a nyní žije na Pecce (viz minulé číslo). Tento kněz je řeholník – misionář Svaté rodiny. K nám jsme ho pozvali, protože je naším vikariátním kaplanem pro mládež a chtěli jsme se s ním seznámit a něco se o něm dozvědět.

Kněz si pro nás připravil tématko, na které si půjčil zrcadlo. Všichni jsme přemýšleli, na co bude dobré, ale po vyprávění nám to všem bylo jasné. Chvilí nám povídal o sobě, svém životě a o lásce k bližnímu svěmu. Poté nechal kolovat zrcadlo s tím, aby se každý do něj podíval a poslal ho dál. Až se do zrcadla postupně všichni podívali, tak každý řekl svůj pocit, který při tom měl. Tyto pocity a myšlenky byly velice zajímavé, někdo se při pohledu rozesmál, někdo se zamyslel nad sebou, někdo si upravil vlasy. Byly to velice zajímavé myšlenky, které na člověka dopadly při pohledu na sebe. Mně se při pohledu do zrcadla promítala minulost, co člověk zažil, co dělal apod. Každý v zrcadle viděl něco jiného a pro každého to znamenalo něco originálního.

Míra

Dne 10. ledna 2014 jsem se podruhé zúčastnila pravidelného pátečního setkání spolčáků. Hned na začátku tohoto článku bych ráda řekla, že nemám vztah k Bohu jako moji kamarádi ze spolča. Každopádně se mi naskytla příležitost posedět s nimi, povídat si a dozvídat se nové věci. Zajímavým oživením tohoto setkání byla návštěva vikariátního kaplana.

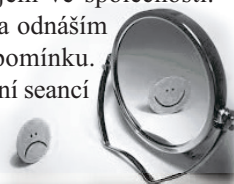
= 18 =

Ten večer se nás na spolču sešlo asi 11 včetně pana Robaka a pana Kvapila. Úvodem se nám pan kaplan představil, řekl zajímavé informace o svém životě, cestování a své práci. Dále začal pan Robak realizovat svůj plán, který měl na večer s námi připravený. Nejprve postupně před každého z nás postavil zrcadlo. Následně jsme si měli vzájemně říci, co nám pohled do zrcadla přinesl, jaký to byl pocit. Navazující na aktivitu se zrcadlem jsme měli vypsát na papír své klady i zápory. Měli jsme se zamýšlet hlavně nad klady, vidět sebe sama v lepším světle. Další aktivitou bylo pak předčítání textu, který nám přinesl, a úryvku z Bible a zamýšlení se nad tím, co nám chtěl autor říci a jakou radu do života dát.

Než jsme se nadáli, večer utekl jako voda a museli jsme se s panem Robakem rozloučit. Bohužel jsme ani zdaleka nevyčerpali všechny aktivity, které pro nás měl připravené. Aspoň můžeme doufat, že nás navštíví někdy znovu.

A co jsem si z toho odnesla? Pro mě to byl velmi zajímavý večer strávený v příjemném prostředí s inspirativním člověkem. Snažil se, abychom do sebe nahlédli, zamysleli se nad sebou a nad svým postojem ve společnosti. Rozhodně si z toho večera odnáším skvělý pocit a milou vzpomínku. Spolčo se zakončilo tradiční seancí a jeli jsme domů.

Kája

Co pro mě znamená Spolčo?

Spolčo je pro mě úplně něco nového. Nikdy jsem nezažila takovou partu kamarádů, kde by podporovali jeden druhého a která by se dokázala pravidelně scházet. Přijít mezi ně, mezi tu harmonii, je velice příjemný pocit. Zjistit, že rozdíly mezi věřícími a nevěřícími nemusí být vlastně žádné. Je to jako otevřít oči po dlouhém spánku. Jsem moc ráda, že mám možnost s nimi občas být. Moc jim všem děkuji!

Kája

Paprsek z věčnosti - vděčnosti

Chtěla bych prostřednictvím Našeho života poděkovat dětem a mládeži ze Spolča nad Jizerou za milou předvánoční návštěvu a upřímná slova blahopřání k svátkům lásky a míru - Vánocům. Práníčka potěšila a pohladila srdce i duše všech nás starších občanek Harrachova. Ať těmto hodným mladým lidem a iniciátorovi P. Ivovi Bůh žehná.

*Za harrachovské seniorky
M. Kotašková*

Trochu mě zarazilo, kdo k nám takto nečekaně přichází. Za dveřmi stáli tři veselí mladí lidé z našeho společenství mládeže. Bylo to příjemné překvapení. Krásně zaspívali, přinesli dárek pro potěšení, popovídali s námi. Nic podobného jsem nikdy dříve nezažila. Dojetím mi vyhrkly slzy. V tomto okamžiku jsem cítila, že nejkrásnější dárek jsem už dostala. Manžel prožíval stejné pocity a ještě dlouho jsme touto milou návštěvou

Nejkrásnější dárek k vánocům

S manželem žijeme sami na chalupě. Děti už odrostly, vnoučata máme daleko, návštěva u nás zazvoní mimořádně.

I když celá rodina měla trávit Vánoce s námi, podléhala jsem nepřilíš radostné náladě. Obstarávání toho nejnutnějšího, pro každého vymyslet alespoň malý dárek, navštívit hroby rodičů a s tím spojené vzpomínky. Tak to šlo až do sobotního odpoledne, kdy u nás zazvonil zvonek.

žili a radovali se. Tím ale vánoční radosti nekončily. Návštěva tří králů s doprovodem byla stejně milá jako ta první, i když už očekávaná. Malé děti nás vzaly za srdce, když v deštivém nečase přece jen dorazily, aby nám mohly požehnat dům, zaspívat a připomenout tři mudrce. Proto všem, kteří nás přišli o vánočních svátcích potěšit, ze srdce děkujeme.

Ludmila Tichá

V Pro odpočinek a zábavu

Šifra

Rozkódujte příklady a dostanete jedno dobré doporučení do života. Jak to vyřešit? Na to už musíte přijít sami. Jen několik návodů dostanete: 1x0=mezera, 1x1=tečka a 2x1=čárka ve větě. A možná vám pomůže i to, že nejlépeji se bude luštit těm, kteří s technikou nejsou ani moc pozadu ani moc vpředu. Přeji příjemné rozřešení.

Anička Marková

1x3, 2x3, 1x5, 1x0, 2x5, 1x2, 4x9, 1x3, 2x3, 1x6, 2x8, 1x0, 1x3, 2x6, 3x4, 1x0, 1x7, 3x7, 3x4, 3x5, 2x3, 4x9, 3x4, 1x8, 3x6, 4x7, 1x8, 2x1, 1x0, 1x2, 2x2, 3x9, 1x0, 4x7, 2x3, 1x0, 4x7, 1x8, 1x2, 3x5, 1x0, 2x6, 2x3, 1x5, 2x5, 3x7, 1x2, 4x7, 2x6, 2x3, 1x5, 4x7, 3x4, 1x6, 1x0, 1x3, 2x6, 2x3, 1x6, 1x0, 1x8, 3x8, 2x3, 2x4, 3x6, 1x0, 4x9, 3x4, 3x8, 3x6, 1x8, 1x2, 1x1

(Mark Twain)

▲ ▼ Děti nejen z našich farností koledují při tříkrálové sbírce

▲ Děcka na minispočlu poslouchají tématko o Matce Tereze

◀ Mládež ze spolča s dětmi z minispolča při roznášení vánočního přání

► Spolčáci si s minispolčáky o vánočním setkání užili letošní sněhové nadílky

V Redakce

Náš život, občasník farností Harrachova, Jablonce nad Jizerou, Poniklé a Rokytнице nad Jizerou. Náklad činí 150 výtisků. Cena 15,- Kč.

Podněty, příspěvky a informace k otisknutí prosím posílejte na níže uvedené kontakty:

Redaktorka: Veronika Palmová; E-mail: palmovaveronika@gmail.com; tel.: 608 026 540

Sazba a grafická úprava: Jiří Marek; E-mail: SroubekJirka@gmail.com; tel.: 732 708 769

Jazyková úprava: Mgr. Eva Holubcová; E-mail: Holubcova.E@seznam.cz; tel.: 732 319 787

Církevní schválení: P. Mgr. Ivo Kvapil; E-mail: ivo.kvapil@wo.cz; tel.: 737 407 587

Uzávěrka příštího čísla: 1.června 2014